

foruden at fylde sin Plads som Departementschef meget nøje følge Trafikvæsenets Udvikling baade i Indland og Udland. Han maa være i Kontakt med Befolkningens Interesser og faa alle Ledene i hele det store Maskineri til at virke sammen paa en saadan Maade, at hver eneste Statsbanefunktionær føler sit Ansvar og gør sin Pligt. Det kræver ikke alene administrativ og teknisk Dygtighed, men ogsaa særlige personlige Egenskaber, og man vil ikke kunne regne med til enhver Tid at kunne finde en saadan Mand indenfor Statsbanernes egne Rækker. Men hvis man skal gaa ud og søge en saadan Mand, vil han sædvanlig være engageret i en eller anden privat Stilling, hvor han er lønnet med en meget højere Løn end den, Staten plejer at udrede. Og hvis der virkelig kan findes en Mand, der er i Besiddelse af de udmærkede Egenskaber, der skal til for at udfylde den omtalte Plads, spiller det ikke nogen som helst økonomisk Rolle, om man skal ofre nogle Tusinde Kroner mere, end der indenfor Embedsbesættelser er Tradition for, naar man kan faa denne Mand ind i Statens Tjeneste. Man kan ikke forlange, at en saadan Mand skal opgive en privat Virksomhed, hvor han er godt økonomisk stillet, for at træde ind i Statens Tjeneste med en mindre Løn. Derfor kan jeg kun se med Tilfredshed, at den højtærede Trafikminister har foreslaaet, at Generaldirektøren lønnes med 18,000 Kr. om Aaret.

Med det samme vil jeg sige angaaende det Forslag, som den højtærede Minister har stillet om, at der paa Finansloven skal bevilges 30,000 Kr., som skal staa til Ministerens Raadighed til nødvendige Forhøjelser af Lønningerne for Embedsmænd, hvor det efter hans Skøn maatte tiltrænges, at det er en meget heldig Bestemmelse. Det vil netop for Ministeren være overordentlig heldigt at have en Sum til Raadighed i dette Øjemed. Jeg har i alt Fald som Minister adskillige Gange følt Savnet af ikke at have Penge til Raadighed, hvormed jeg kunde give Erstatning til en Embedsmand, der efter min Opfordring gik ind til en mindre lønnet Stilling i Statens Tjeneste og derved led et økonomisk Tab. Om det netop skal være 30,000 Kr. eller 25,000 Kr., der her bevilges, er selvfølgelig et Spørgsmaal, der kan forhandles under Sagens senere Gang. Men navnlig forekommer det mig, at man med Hensyn til Generaldirektørens Løn ikke maa være karrig. Jeg tager ikke i Betænkning at sige, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Gennemførelsen

af det foreliggende Lovforslag vil virke til Gavn eller ej, beror — navnlig i første Omgang — mere paa den Mand, der skal føre Loven ud i Livet og lægge Grundlaget for Administrationen i alle dens Forgreninger, end paa, hvad der skrives i Lovens Paragraffer. Men naar man stiller saadanne Krav til den Mand, der skal have den øverste Ledelse, maa man ogsaa være forberedt paa at kunne lønne ham paa forsvarlig Maade.

Der er her et andet Forhold, som vi ogsaa maa regne med. Jeg sagde før, at under den bestaaende Ordning vil Offentlighedens Kritik rette sig mod Systemet. Hvis det foreliggende Lovforslag gennemføres, og der sker et eller andet, hvorved Kritikken rejser sig — og man maa altid være forberedt paa, at der vil kunne fremkomme Angreb paa et eller andet i denne store Administration —, vil Angrebene fremtidig rettes mod Generaldirektørens Person. Han vil blive Kritikken Prøgelknabe, om jeg saa maa sige, saa længe som hans Ryg kan holde til det, og indtil han viger Pladsen for en anden. Ogsaa dette Forhold, mener jeg, bør ikke lades ude af Betragtning.

I § 15 foreslaas det at forlade det nuværende Tantièmesystem. Dette kan jeg kun hilse med Tilfredshed. Tantièmesystemet har langt fra virket efter sin Bestemmelse, i hvert Fald har det ikke virket dæmpende overfor Kritikken; det har snarere i høj Grad bidraget til at rejse Kritikken mod Statsbanerne. Forslaget om at yde de Embedsmænd, der hidtil har kunnet regne med at faa Tantième, nogen Erstatning for Tabet i Form af Løntillæg kan jeg selvfølgelig ogsaa tiltræde. Denne Erstatning er i øvrigt, saa vidt jeg kan se, ikke saa stor, at den helt dækker Tabet. Dem, der vil sammenholde de Lønninger, som er foreslaaede i det foreliggende Lovforslag, med de bestaaende Lønninger, skal jeg henvisse til en Tabel i Jernbaneudvalgets Betænkning, Side 53, som viser, at der efter Forslaget bliver en Mindreudgift for Begyndelseslønnens Vedkommende af 8,980 Kr. og for Slutlønnens Vedkommende af 16,822 Kr. aarlig.

Endnu har jeg tilbage at omtale et Forslag, som er stillet af Jernbaneudvalget, men som den højtærede Minister ikke har optaget, nemlig Forslaget om Opretelse af et Jernbaneraad, der skulde bestaa af 15 Medlemmer, og til hvilket Ministeren kunde henvende sig i Tilfælde, hvor han stod overfor Afgørelser af stor prin-